

FARKAS Gábor

Léthelyzet

Állandósult viszonyrendszerekben
a látvány téglalapjai.
Kezem a zsebben, árnyékmátrixok,
az elmerülést is hallani.

Ösztönös reflexek hangolódnak
a mindennapi éveken,
mint *egy halom hasított fa*, renddé
emelkedett a kényelem.

Adysan *tornyosul*, omlik
a lobbanásnyi dekadencia:
volt világok és volt versek,
vizes betonszag, kocsmapult, pia...

Ösvény nincs, csak a rozsdás nappalok,
bennük *én könyöklők és hallgatok*.

Az iszony anatómiája

„Az emberek viszonyát nem az szabja meg,
hogy mit érnek, hanem hogy mit akarnak
egymás életében.”

(Németh László)

1.

Serceg a toll: tudom, írok, mégis semmi a versem.
Lásd *nincsem*. Mindent ide szánok, s végtelenített
ékezetekkel vésem a lapra az illatot és színt –
mértani pontosságú üdvösségem az égben.

Hallod? Kint a körúton a szél nesze lobban a csendre,
csüngnek az éteri hangok, *semmibe tátog a lélek*.
Írlak a Mindenségbe, de szédülök is, nehezen megy...
Porladnak szavaim, mert *ajkadon alkonyok égnek*.

2.

Folyton zárva az ajtó, s nyitni erőtlen a kéz már.

És mégis valahogy már érteni kezdem a csended.
Nem szólsz, és olyan ez, mint egy takaró, ami megvéd,
óv tőlem, szavaimtól, vagy csak gesztusaimtól –
byron-i spleen, ami titkokkal szövi át ölelésem.

3.

Emlékszem, Szegeden mikor én még úgy... De te már nem.
Elrongyolt szavainkkal az éj, a sugárutaké lett
hajnali maszkokká merevítve a meztelen arcunk -
mint két lombtalan ág a megálló járdaszegélyén.

4.

Elmúlt boldogság, oh, rímtelen ódai pátosz -
gáz van tényleg, mégse parázz már, hagyj iszonyodni.

5.

Holdív homlokod elrejtéd párnád sivatagján,
és a szobában a tétova fények fénytelenednek.

Útvesztővé lett örömünk: falainkra feszültünk.

Por és hamu

észrevettem hogy készülök
gondolok rá
eltervezem
lépésről lépésre a perceket
a kezdettől a végéig

nem a bátorság
a bátorság amúgy sem
szükséges
a lényeg
hogy eldöntöttem

hogy eldöntetett